

ELSŐ FEJEZET

Nehéz hófelhők gyűltek az indianai Bloomington egére hálaadás előtti szombaton. A Clear Creek Gimnázium tornatermében mégis vidám hangulat uralkodott. Ashley Baxter Blake férje, Landon mellett ült. Tizenöt éves fiuk, Cole vezette a labdát. Kilencedikes csapatukat néhány perc választotta el a győzelemtől a város túlsó feléről érkező ellenféllel szemben.

Éles füttyszó hangzott a tornateremben.

– Lépéshiba! – jelezte a hibát a bíró Cole-nak. Ashley azonnal felpattant.

– Teljesen meg...? – Visszaült a lelátóra, és az ajkába harapott. Aztán lassan, ütemesen tapsolni kezdett. – Gyerünk, Cole, meg tudod csinálni!

A négyéves Janessa Ashley ölébe mászott.

– Cole a legjobb kosaras a világon, ugye, Anyuci? – kérdezte.

– Igen, kicsim. – Ashley pusztit nyomott az arcára. – A bírók is csak emberek. – Janessa feje fölött összenézett Landonnal, és sikerült egy mosolyt kipréselnie. Némán tátogta a férje felé: *Igyekszem!*

Landon elnevette magát.

– Alakulsz!

Ez igaz volt. Cole egészen kicsi korában kezdett itt kosarazni, az ingyenes városi program keretein belül. Az első meccsén Ashley azon kapta magát, hogy túlságosan lelkes, és egy kicsit túl hangosan kiabál. És igen, talán túlságosan aggódik a bírók vitatható döntései miatt. Nem volt igazán meglepő a hozzáállása. Mostanában nagyon ingerült az apja miatt, ezért aztán könnyen ráripakodik mindenkire.

Ashley nagyot sóhajtott. Még mindig nagyon számítottak neki a játékvezetői döntések és az eredményjelző tábla. De már sokat tanult. A győzelem vagy a vereség semmi volt a játék öröméhez képest.

Cole azért kosarazott, mert élvezte. Ma. Most. Ha húsz pontot szerzett, és győzött a csapata, remek! De az örömnek, amelyet Ashley érzett, amikor láthatta a fiát játszani, semmi köze nem volt a szerzett pontok számához, vagy a játékvezető beszéléséhez, vagy ahhoz, hogy Cole

játszik-e majd a következő szezonban is. Hát még ahhoz, hogy egy napon kosarazik-e majd az egyetemen!

Még így sem, hogy itt éltek az Indianai Egyetem árnyékában.

A tízéves Amy és a nyolcéves Devin túloldalt ültek Landon mellett. Devin megrángatta Landon ruhaujját.

– Ez nem is volt lépéshiba, ugye, Apa?

Landon elmosolyodott.

– Ha a játékvezető azt mondja, hogy lépéshiba...

– Jaj, tudom! – szólt közbe Amy, és felragyogott a szeme. – Ha a játékvezető azt mondja, hogy lépéshiba, akkor az lépéshiba! – Odaállt Landon mögé, és két karjával átfonta a nyakát. – Igaz?

– Igaz. – Landon Ashley-re mosolygott, aztán rákacsintott Devinre. – Tíz ponttal többet kell szerezni, mint amennyit a játékvezető gondol. A biztonság kedvéért.

Alig egy hét volt hátra hálaadásig, de Ashley Baxter Blake gondolatai már karácsony körül jártak, és a vacsora körül, amelyet az apja szeretett volna szervezni. Emiatt érezte olyan ingerültnek magát.

Félidőben Cole csapata vezetett hat ponttal. A gyerekek reménykedtek benne, hogy ma leesik az idei első hó, ezért aztán Landon beleegyezett, hogy kimegy velük az udvarra. Ashley felállt, hogy csatlakozzon hozzájuk, de éppen megcsörrent a telefonja. Apja nevét pillantotta

meg a kijelzőn. Intett Landonnak, hogy menjenek nélküle, aztán felvette.

– Szia, Apa! – Visszaült, és igyekezett kedves hangot megütni. – Hogy vagy?

– Jól. Szép napunk van. Itt már esik a hó.

Ashley maga elé képzelte, milyen Bloomington a frissen hullott hóval. Ilyenkor az egész város egy Norman Rockwell festményre hasonlít, és ez szinte minden évben megismétlődik.

– Amy és Devin nagyon fognak örülni neki.

– Ti is mindig nagyon örültetek, amikor kicsik voltatok! – nevetett az apja. – Persze, az ajtó mellé tenni kellett egy nagy dobozt a kabátoknak, kesztyűknek és csizmáknak. De ez sosem tartott vissza bennünket!

Ashley elmosolyodott az emlék hatására. Mintha csak tegnap lett volna, hogy ő és a testvérei voltak kicsik, és kézzel-lábbal igyekeztek kifelé, hogy játszhassanak az első hóban! Ma pedig már mind házasok, és saját gyerekeik vannak.

Apja pillanatnyi szünetet tartott. Ashley érezte, hogy változtat a hangszínén.

– Ashley, szerintem tudod, miért kereslek...

Lehunyta a szemét. Én még nem állok készen erre, Istenem! Kérlek, segíts nekem!

– Te és Landon – sóhajtott az apja. – Csak ti nem adtatok még választ nekem a szentestével kapcsolatban.

Amikor együtt vacsoráznánk Kendra Bryanttel és a férjével.

Ashley szívének amúgy is háborgó tengerét még jobban felborzolta a szorongás. Néhányat pislogott, ránézett a tornaterem oldalsó bejárata fölött függő kis keresztre.

– Nem gondot akarok okozni, Apa!

– Tudom! – mondta John kedvesen. – Én pedig nem erőltetni akarom a dolgot. Csak... szeretném megtervezni.

Még hálaadás sem jött el, de apja már november eleje óta a szentestéről beszél. Ashley nem értett egyet a testvéreivel az apja kérésével kapcsolatban. Egyértelműen őt aggasztotta leginkább az ötlet.

– Beszélgettünk róla Landonnal. Úgy gondoljuk, hogy egy családi találkozó Kendrával szenteste nem jó ötlet. Talán máskor sem.

Csend volt. Végül megszólalt az apja:

– Megértelek.

– Azért használhatjátok a házunkat. Landon, én és a gyerekek vacsorázhatunk Landon szüleinél. – Ashley próbált vidám hangot megütni, de hasztalan. – Nem akarok akadályt gördíteni a terveid útjába. De szenteste? Nem tudom, hogyan érintené ez Amyt.

– Nekem tetszik a szenteste ötlete. Mert akkor mindenki együtt lesz. – Apja hangjából érződött, hogy ő is vívódik a dologgal. Legalább egy kicsit. – Folyton azt kérdezem magamtól, hogy mit akarna tőlünk Erin?

A húga említése Ashley torkára forrasztotta a szót. Egy pillanatig nem tudott megszólalni. Megint lehunyta a szemét. *Erinnek itt kellene lennie, Istenem! Nem is lenne szabad ilyenről beszélgetnünk!*

– Ashley?

– Ne haragudj! – Lassan kifújta a levegőt. – És mit mondanék neki? ...Mit mondana bármelyikük? Észrevetted, hogy Landon és a gyerekek belépnek és felé indulnak. – Felhívhatlak ma este? Most Cole meccsén vagyunk, mindjárt vége a félidőnek.

Apja habozott, de csak egy pillanatig.

– Hát persze! – Szünetet tartott. – Mondd meg Cole-nak, sajnálom, hogy nem lehetek ott! Ma muszáj volt megcsinálnom néhány dolgot a ház körül. Majd legközelebb, jó?

– Hogyne! – mosolygott Ashley. Apja általában minden meccsre eljött. Ma azonban szinte örült neki, hogy így alakult. Képtelen lett volna egész idő alatt a szentestéről beszélgetni, meg a találkozásról azzal az idegennel, aki Erin szívét kapta. Az egész ügy túlságosan elszomorította.

Cole csapata megnyerte a meccset. Hazasiettek, hogy legyen idejük játszani a hóban. Amikor a gyerekek kimentek, Ashley és Landon megálltak az ablak előtt.

– Nincs benne békességem. Nem hiszem, hogy jót tenne Amynek, ha találkozna ezzel a Kendrával.

– Édesem! – fordult felé Landon. – Tisztán látszik, hogy milyen kellemetlenül érint téged ez a dolog. – Landon átölelte, és fürkészve a szemébe nézett. – Az idén kihagyjuk a közös vacsorát szenteste. Másnap attól még találkozhatunk a többiekkel.

Ashley hosszan nézett a férje szemébe. Annyira szeretted!

– Köszönöm, hogy megértesz!

– Mindig. – Landon váltott, elmosolyodott, és az ablak felé bökött. – Menjünk, mutassuk meg a gyerekeknek, hogyan kell igazi hőembert építeni!

Ashley késő este hívta vissza az apját, amikor a gyerekek már lefeküdtek.

– Ahogy már mondtam, Apa, Landon és én nem tartjuk jó ötletnek.

– Hát jó! – John válasza ezúttal gyorsabban érkezett. – Megértem. Komolyan. – Szünetet tartott. – Ha esetleg meggondolod magad, azért szólj!

Ashley-t bosszúsággal töltötte el apja megjegyzése.

– Úgy érted... abban reménykedsz, hogy mégis ott leszünk?

– Persze. Igen, nagyon szeretném.

– De, Apa! – Ashley fel-alá járkált a hálósobájukban.
– Éppen most közöltem veled, hogy nem leszünk ott. –
Ez nem ígérkezett könnyűnek.

– Csak imádkozz érte, jó? Ennyit megteszel a kedve-
mért?

Ashley a sírás határán volt, mire letette. Apja nem emelte fel a hangját, de úgy tűnt, nem igazán akarja elfo-
gadni a döntését.

Odament Landonhoz, aki a konyhapultot törölgette.

– Beszéltem Apával.

Landon a válla fölött rá pillantott, helyes arcán aggo-
dalom tükröződött.

– Továbbra is szeretné, ha ott lennénk?

– Igen. – Vajon látszott rajta a megfáradás, amit ér-
zett? Megvárta, amíg Landon megtörli a kezét, aztán leül-
tek egymással szemben a konyhaasztalhoz.

Landon fürkészve felesége arcába nézett.

– Mesélj róla, Ash!

Ashley bólintott, szemét az asztalra szegezte.

– Nem volt dühös vagy ilyesmi. De nagyon akarja,
hogy ott legyünk. – Felnézett. – Azt kérte, hogy imádkoz-
zunk érte.

– Sajnálom!

– Igen. – Ashley szeme megtelt könnyel. – Úgy ér-
tem... persze, imádkozhatunk. De gondolj bele, milyen
nehéz lenne!

– Nem kell elmennünk. – Landon a kezére tette a kezét. – Kitarthatsz a döntésed mellett.

Ashley felállt, a mosogatóhoz lépett, majd Landon felé fordult.

– Hát nem érti Apa? Karácsonyról beszélünk! – Próbálta visszafogni magát, nehogy felébredje a gyerekeket. De azért érződött hangjából a feszültség. – Jó, azé a nőé lett Erin szíve. Nem hisz Istenben; reménységre és útmutatásra van szüksége. A házassága is bajban van. – Ashley a konyha egyik végétől a másikig lépdelt. – Ezt mindet értem. De miért a mi dolgunk ez? Nem elég, ha imádkozunk érte? Vagy felhívunk egy gyülekezetet a környéken, ahol lakik, és megpróbálunk segíteni, hogy beilleszkedjen oda?

Landon fészkelődött a székén.

– Gondolj bele: ott leszünk mind együtt! Ott állunk és csevegünk majd ezzel a... ezzel az idegennel. És közben végig ott lesz bennünk, hogy ő csak azért van még életben, mert Erin meghalt. Hogy legyen így szép karácsonyunk?

– Értelek. – Landon nem fordította el a tekintetét, nem vitatkozott vele. – Azt hiszem, Apádat jó szándék vezérli.

Ashley a levegőbe emelte két kezét, és visszament a mosogatóhoz.

– Ez a legnehezebb az egészben! Hát persze, hogy jó szándék vezérli! Mindig az szokta vezérelni! Ő mindenkit szeret!

Landon ajka szélén mosoly bujkált.

– Akármilyen messzire is tévedt az illető.

Ashley-ből elszállt a küzdeni vágyás. Lejjebb engedte a vállát.

– Még engem is annak idején.

Landon finoman megvonta a vállát.

– Csak mondom.

– De azért a szíved mélyén nem az ő oldalán állsz, ugye? – Ashley szemét megint elöntötték a könnyek. – Komolyan, Landon! Szenteste?

– Én a te oldaladon állok, kicsim! – Landon felállt, és odalépett hozzá. – De úgy gondolom, lehetséges... hogy egy ilyen szenteste megváltoztatná azt a nőt.

Ashley szívéből sóhaj szakad fel.

– Apa is ezt mondja. – Odabújt a férjéhez, karjával átkarolta a derekát. – De el sem tudom képzelni. Mi van, ha nem bírom abbahagyni a sírást? – Fejét Landon mellkasának támasztotta. – És Amy? Ő hogyan kezelje, hogy az anyja szíve dobog egy idegen nő mellkasában? Ott, a karácsonyi ünneplésünk kellős közepén?

– Ezt értem. – Landon elengedte, és a szemébe nézett. – Lehet, hogy az lenne a legjobb, ha... – hirtelen mintha észrevett volna valamit az ajtó közelében. – Amy, szívem, te mit keresel itt?

– Olyan hangosan beszéltek! – Piros flanel hálóing volt rajta, a szemét dörzsölte, mert a konyhai lámpa fénye túlságosan erős volt.